

Entre el cinema i la literatura, Damià Huguet

Antoni Serra

Els núvols han tancat barres i la pluja menuda insisteix altra volta. Estic desficiós. Miri on miri, l'horitzó em mostra la línia de la mort. O jo la hi veig. Pensava en un amic –darrerament, hi pens molt sovint–, en un poeta, en un home magre i alt, fet d'ossos, poca carn i paraules: Damià Huguet.

El neguit de no poder vèncer la mort dels altres, la impotència, m'irrita i em fa aixecar de la cadira. Vaig a la prestatgeria de l'estudi i en trec un llibre. Llegesc:

«Paper tacat reben d'herència antiga i memòria esqueixada. Arrancam els cilicis i escopim la saba dels missals venerats».

Surt a la terrassa amb gust amarg al paladar i l'angoixa a la gargamella, i torn a escampar la vista fins allà on m'abasta. El paisatge és ferest. Des de na Fàtima, a la meva

esquena, avancen ennegulades negroses que van embolicant el poble. Un raig de sol, més poderós que el núvols, s'hi escola i pega damunt les cases de Son Serralta, que tornen lívides de cop. La pluja menuda va fent la seva i m'amara cos i ànima, encara que no en tenguim, d'ànima. També ha begut aigua el *Mapa de desig*, que és el llibre que duc a les mans. Ens el dedicà Damià Huguet amb rabiosa tinta vermella: «Als amics Toni i Aina, en homenatge a dos lluitadors per la nostra llibertat». Sé que no és hora de nostàlgies ni de debilitats estèrils ni de romanticismes inútils... La mort es pot vèncer –de fet, la vencen alguns privilegiats–, com la va vèncer John Huston, l'amic de Damià Huguet, a *Els morts*; i es pot vèncer de l'única manera que tenim a l'abast en el món de la intel·ligència i de la creació: amb la bellesa i la passió de l'art i per l'art. És el que ha fet el poeta Damià Huguet, a pesar de les esqueles i de les notícies funeràries aparegudes als diaris. Encara que només sigui per la prosa exquisida del seu darrer llibre, *Les fites netes*, ell l'ha vençuda, hi ha fet cucaveles, que és el que la mort mereix.

I tanmateix, crec que aquesta societat nostra, que congria mediocritats i hipocresia als soterranis magnífics dels xalets adossats, no ha fet a Damià Huguet el cas que mereixia com a creador apassionat per la poesia i el cinema.

D'altres –més rics en diners, però més pobres que ell en capacitat literària i intel·lectual– se n'han duit els honors. Per a Damià Huguet ha quedat el treball seriós, responsable, que l'escriptor fa en la solitud necessària: els seus llibres de poesia, les seves cròniques i articles

sobre el cinema (visions des de la serenitat de directors, actors i actrius, pel·lícules de tot temps i gènere), la seva activitat cultural com a editor i com a ciutadà compromès amb Campos, el poble que el va veure néixer i que, malgrat tot, mai no el veurà morir. Es mereixia molt més que no li han donat. Mai no va ser mesquí i, per això, sempre donava més que no rebia. Però, un poeta que escriu un vers com aquest

«la millor fruita dels arbres és l'ombra»

o com aquests altres, tan cruels

«ningú, però, ha vist la mort desfer-se ni sap el mal que pot matar-la. Únicament la mort mai mor»,

què pot esperar si no és el silenci –la indiferència, fins i tot– dels compatriotes, que només viuen pendents del sarró, del carnaval de la moda i del materialisme flagrant de l'especulació? Damià Huguet era massa Damià per a una societat tan mesquina com la nostra. Me'n record molt d'ell, ja ho he dit abans, i el veig viu, dinàmic, actiu, treballador infatigable per la cultura... Me l'imagin, per exemple, escrivint l'article sobre la pel·lícula d'Erice, *El espíritu de la colmena*, i els cinemes de poble, amb aquella ironia huguetiana, delicada i tendra que el caracteritzen.

Que aquest article serveixi, doncs, ara com ara, per retre a Damià Huguet un homenatge tan humil com sincer i emocionat. El meu homenatge personal i intransferible, íntim. Res més. Estic segur que ell ha estat –ho és encara i per sempre– un dels grans homes que ha donat aquesta terra sovint inhòspita amb escriu, quasi sempre amnèsica i sistemàticament ignorant de si mateixa, que és Mallorca. Però tant Damià Huguet com jo l'estimàvem i l'estimam, a aquesta terra. L'hem estimada com hem estimat i estimam el cinema i la literatura: *à poil*. Probablement, com el dimoni mana. ❖

